

Af *Hans Bjerregaard* (FP) til justitsministeren (7. november 1974):

„Hvor meget er de samlede årlige udgifter i forbindelse med fængsling og afsoning af straf idømt medlemmer af Jehovas Vidner, som på grund af deres religiøse overbevisning nægter at aftjene værnepligt?“
(Spm. nr. 76).

Justitsminister *Nathalie Linds* svar (18. november 1974):

Den strafferetlige reaktion over for personer, der overtræder § 42 i lov om civilforsvaret eller § 8 i lov om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde ved at undlade at efterkomme indkaldelse til tjeneste, sker efter følgende retningslinier:

Ved første udeblivelse fra tjeneste idømmes efter fast praksis straf af 40 dages hæfte. Efter anden udeblivelse, der ligestilles med nægtelse af at gøre tjeneste, og hvorefter den værnepligtige ikke indkaldes mere, idømmes tidligere 10 måneders fængsel. Denne praksis er nu ændret, således at der for anden udeblivelse nu idømmes straf af fængsel i 8 måneder. Medlemmer af sekten Jehovas Vidner, der udstår en sådan fængselsstraf, prøveløslades i medfør af straffelovens § 38, stk. 2, efter udståelse af halvdelen af straffetiden.

I alt vil medlemmer af Jehovas Vidner for overtrædelse af de ovennævnte love således afsone 40 dages hæfte og 4 måneders fængsel.

I de senere år har gennemsnitligt ca. 40 medlemmer af Jehovas Vidner afsonet sådan straf. I 1974 forventes dog ca. 60 medlemmer af sekten at afsone sådan straf.

Afsoning af hæftestrafpen sker i arresthusene. Den gennemsnitlige udgift pr. indsat pr. dag andrager her ca 110 kr. Afsoning af fængselsstraffen sker udelukkende i statsfængslet Renbæk, hvor den gennemsnitlige udgift pr. indsat pr. dag andrager 130 kr. Under forudsætning af et årligt gennemsnit på 40 strafafsoninger andrager den samlede årlige bruttoudgift herefter gennemsnitligt 810.000 kr.

Der er dog anledning til at bemærke, at afsoningen af fængselsstraffen i statsfængslet Renbæk finder sted på en afdeling, hvortil der ikke er knyttet noget opsynspersonale, og således er væsentligt mindre belastende

i udgiftsmæssig henseende, end den angivne beregning giver udtryk for.

Det skal endvidere bemærkes, at en eventuel ophævelse af strafansvaret for nægtelse af at aftjene værnepligt m.v. for så vidt angår medlemmer af Jehovas Vidner ikke ville medføre nogen direkte besparelse for det offentlige. Det ville uanset en sådan afkriminalisering fortsat være nødvendigt at opretholde fængselsvæsenets nuværende kapacitet.

Af *Thorhild Pedersen* (CD) til arbejdsministeren (14. november 1974):

„Hvilke muligheder har ministeren for hurtigt at sikre værnepligtige og andre lignende grupper, der ved hjemsendelsen ikke er sikret beskæftigelse, adgang til arbejdsløshedsunderstøttelse, uanset at de pågældende ikke opfylder kravet om anciennitet på 1 år som medlem af en arbejdsløshedskasse?“

(Spm. nr. 85).

Arbejdsminister *Johan Philipsens* svar (19. november 1974):

Efter arbejdsløshedslovens § 53 opnås ret til dagpenge fra arbejdsløsheds-kassen efter 12 måneders nydende medlemskab af kassen.

Retten til dagpenge er endvidere efter lovens § 55 betinget af, at medlemmet forud for hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i 26 uger inden for de sidste 3 år.

Disse regler gælder også for værnepligtige og lignende grupper. For værnepligtige gælder det imidlertid yderligere efter lovens § 56, at den tid, hvori de har været indkaldt til aftjening af værnepligt, medregnes i arbejdsperioden efter § 55.

Der er efter den gældende arbejdsløshedslov ingen mulighed for at udbetale arbejdsløshedsdagpenge til værnepligtige efter hjemsendelsen, før de opfylder de foran nævnte betingelser.

Spørgsmålet om at hjælpe de hjemsendte værnepligtige over arbejdsløshedsforsikringen er af forsvarsministeren rejst over for mig, og arbejdsministeriet har anmodet arbejdsdirektoratet om en udtalelse herom efter forhandling med landsarbejdsnævnet.